

# Feri kifőzte – ez lett belőle

Valóra válnak a gasztróálmok, Csíkszeredától Angliáig, majd vissza

● **A sikeres újságíró letette a ceruzát, és fakanalat ragadott. Hm, ennyire mégsem egyszerű a történet. Az újságíró abbahagyta az írást, és elment világgá, hogy séf legyen. Éppenséggel ennyire sem egyszerű. Feri hagyott csapat-paport, elment több ezer kilométerre dolgozni, hogy egy életre megtanulja: az egy óra hatvan percből áll. Na, pont így volt.**

SZÜSZER RÓBERT

Bámulták, mint a lőtt medvét, amikor bejelentette, hogy nem ír alá semmit, otthagyja a francba az egészséget. A vidéki napilap új főnökei valami homályos jogi-gazdasági megfontolásból felmondtak mindenkinek, majd új munkaszerződéseket kínáltak a teljes társaságnak. Most már mindegy, mi volt ebben a hókuszpókusz, mert Orbán Feri nem fogadta el.

Kollégái nem értették, hogy most mi van. Addig a pontig világos volt, hogy jogi bravúr ide, gazdasági trükk oda, a bér nem lett több, a felszerelés sem változik, és az eldugult fűtőtestet sem cserélik ki. Ettől azért még nem szokás mindent faképnél hagyni. Nem úgy Feri, aki egy ajtónyitással új világba lépett.

Sikeres, jó tollú újságíró volt, remek tudósításokat, riportokat írt, publicisztikái nagy sikereket arattak az olvasók körében. Kivéve az előjárókat, akik rendszerint hideglelést kaptak, ha ő volt a dölt betűs cikk szerzője.

Ferit nem érdekelte a hírnév és az újságírók rövidesen világszerte átalakuló jövője, inkább hazament, és néhány hétig végre azt csinálta, amihez kedve volt. Semmit. Kiengette magából az évek alatt felgyűlt feszültséget, majd az asszonykájával megtanakodták a jövőt. Idehaza nincs perspektíva, külföldre kell menni dolgozni. Ezt később úgy mesélte, hogy „a feleségem eldöntötte, külföldre megyek”.

Még el sem indult Csíkszeredából, de már honvágya volt. Rettegett. Annyit azért kikötött magában, hogy akármilyen legyen, kizárólag olyan munkát hajlandó vállalni, ami egybeesik az érdeklődési körével. Nem, nem az újságírás volt az, hanem a főzés. Így történt, hogy harminchárom évesen elhatározta, hogy most kisfiú, és

mi lesz, ha felnőtt. Nagyon jó szakács lesz, és kész.

Nekifogott és sorra felhívta külföldön élő ismerőseit, hogy odakinn hol is lehetne konyhán dolgozni. Németország volt az első a listán. Arra gondolt, valami vidéki panzióban, szállodában elfőzöget egy ideig, aztán majd lesz valahogy. Még korábban elvégzett egy szakácsstanfolyamot, amitől ugyan nem főzött jobban, mint előtte, mert nem tudtak neki újat mutatni, de legalább volt egy szakmai bizonyítványa. A német nyelv azonban nem volt erős oldala. Tanulta, jobban mondva tanították neki a gimiben, aber auf wieder-

tól, és kiment Angliába. Egy darabig dolgozom, gyűjtöm a pénzt, aztán hazamegyek, abból nyitok egy vendéglőt, élünk, míg meg nem halunk, sej-haj, gondolta Feri. Ez nem pont így lesz, gondolta a sors.

Jóllehet Románia már az Európai Unió tagja volt, Nagy-Britannia ekkor még nem szabadította fel a munkaerőpiacát a román állampolgárok előtt. Feri ugyan igényelte már a magyar állampolgárságot, de még nem kapta meg. Három hónapig cirkált összevissza a térképen, pont olyan pofás kis pubokat, szállodákat keresett fel, amilyenekről itthon ábrándozott. Ja, román

akivel úgy szólt az egyezség, hogy amíg munkát talál, nem fizet, majd aztán, ha minden bejön, rendezi a dolgokat. Bebusozott mindennap Bournemouth-ba, benyitott minden vendéglőbe, hogy csókolom, munka van-e? Van, de nem románoknak – verték orra mindenhol. Nem adta fel, buszjegyre még tellett. Egy ilyen út során tűnt fel neki egy különleges vendéglő, amely amúgy egy szakácsiskola gyakorlati helyszíne volt. Fejébe vette, hogy a következő tanévtől beiratkozik.

Poole és Bournemouth között, a homokos partszakasz fölé tornyosuló meredek szikla tetején pompás kis

nem akar. Nem-nem, főzni fogok! – biztatgatta magát. Első munkanapján a koszos tányérok közé vezényelték. Azzal vigasztalta magát, hogy hát na, ez is valami, pont annyival több, mint ami az elmúlt hónapokban összejött. Felgyúrta az ingujját, és megkezdte küzdelmét a soha a rohadt életben el nem fogyó piszkos eszék ellen. Tizennégy, tizenhat órát is lenyomott egy nap. Ekkor tanulta meg, hogy az egy óra egészen pontosan hatvan percből áll. Nem ötven, nem ötvenöt. Nincs téblábolás, gondolkodás, filozofálgatás. Itt kemény és keserves kulimunka van. Hajnalban ki az ágyból, egész nap



Nem csak főzni, sütni is megtanult

▲ FOTÓ: EIFERT JÁNOS

sehn, az egész elillant. Angolul viszont elég jól értett. Csak éppen nem mert megszólalni. Bólogatni meggyőzően tudott.

Úgy alakult, hogy egy ismerős Angliában szállást ajánlott, amíg munkát talál magának. Nos, 2010 végén Feri elbúcsúzott az asszonykájá-

állampolgár vagy, akkor sorry, de nem – mindenhol ezzel a válasszal pattintották le. Az otthoni pénzmag a végét járta, már csak a kilátástalanság és a kétségbeesés látszott biztosnak. Ekkor, mint a filmes fordulatban, bejött egy lehetőség, végre elhitte neki valaki, hogy már majdnem magyar állampolgár, lehet dolgozni. Bár nem pont úgy, ahogy elképzelte.

Ott lakott valahol a déli part közelében egy kis faluban, az ismerősnél,

gasztropubot készült nyitni egy vállalkozó 2011 elején. Ehhez toborzott csapatot a menedzser és a séf. Feri jelentkezését elfogadták azzal, hogy most még román, de hamarosan magyar lesz.

Sikeresen átküzdötte magát a több napon át csapatépítővel fűszerezett összerázásokon, tudta, érezte, ez most meglesz. A nyitás előtt még nem volt világos, hogy ki és milyen munkakörben fog kezdeni, mindössze annyit tudott, hogy mosogatni

robotolni, késő éjjel hazamenni, beajulni az ágyba, pirkadatkor talpra, vissza dolgozni, és így tovább.

Megcsinosodott, három hét alatt leadott 15 kilót. Odahaza nem erről álmodozott, amikor az asszonykával kidolgozták a tervet. Sőt az angol nyelvet sem pont így képzelte élesben. Egyik nap a séf egy serpenyővel a kezében beordította Ferinek, hogy „há”, majd az edényt lecsapta a pultra. Feri azonnal ugrott, és megragadta a serpenyőt a peremétől